

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Варна, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ванухи Б. Аракелян

Членове: Анета Н. Братанова
Магдалена Кр. Недева

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Магдалена Кр. Недева Въззивно търговско дело № 20223001000514 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе пред вид следното :

Производството по делото е по реда на чл.258 ГПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба от ”УП България 4” ЕООД, с ЕИК 200361515, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”България” №51Б, ет.4, представлявано от Каталина-Кристиана Драгои срещу решение № 187/17.05.2022г. на Варненския окръжен съд, търговско отделение, постановено по т.д. № 783/21г., с което е отхвърлен предявения от дружеството иск срещу “Енерго-Про Продажби“ АД, с ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, бул.“Владислав Варненчик“ №258, “Варна Тауърс-Г“, представлявано от П С С, Я М Д и Д Д за заплащане на сумите, дължими на основание Договор за изкупуване на електрическа енергия №175 от 30.08.2011г., както следва: **-сумата от 51 631.85лв.**, представляваща обективизирана в Дебитно известие №128/31.10.2018г. към Фактура №127/11.10.2018г. цена на произведена и доставена електроенергия през м.09.2018г., както и **сумата от 15 719.12лв.**, представляваща обезщетение за забава върху посочената главница, за периода от 16.11.2018г. до 15.11.2021г., и - **сумата от 48 616.26лв.**, представляваща дължим остатък

от обективирана във Фактура №129/31.10.2017г. цена на произведена и доставена електроенергия през м.10.2017г., както и сумата от **14 801.01лв.**, представляваща обезщетение за забава върху посочената главница, за периода от 16.11.2018г. до 15.11.2021г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от предявяване на иска- 16.11.2021г. до окончателното им изплащане, като неоснователен и с което дружеството е осъдено да заплати на ответника сумата от 6 000лв., представляваща съдебно-деловодни разноски. Въззивникът счита обжалваното решение за неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост, поради което моли същото да бъде отменено в цялост и вместо него постановено друго, с което предявените искиове бъдат уважени. Изложени са подробни аргументи, свеждащи се до твърдения за постановяване на решението в противоречие на Тълкувателно решение № 1/2017г. от 09.07.2019г. по т.д. № 1/2017г. на ОСГТК на ВКС, тъй като е издадено в нарушение на чл.229 ал.1 т.4 от ГПК, а именно – при наличие на преюдициален спор предвид висящото производство по проверка на законосъобразността на Решение СП-1 от 15.10.2020г. и Решение СП-2 от 15.10.2020г. на КЕВР; при нарушение на материалния закон, тъй като съдът изобщо не е приложил релевантната към настоящия спор материалноправна норма. Изразено е несъгласие с извода на първоинстанционния съд, че ВяЕЦ не може да се отнесе едновременно към централите, работещи до 2 250 часа и тези, работещи над 2 250 часа в рамките на една календарна година. Счита, че с отмяната на решение СП -1 в приложимия към настоящия спор раздел втори с обратна сила са отпаднали праговите стойности на НСПЕ, установени в решението, което води до извода, че за жалбоподателя не съществува императивно ограничение да продава произведената от него ел.енергия по преференциални цени до определено количество. Неправилно първоинстанционният съд е анализирал ефекта на измененията на ЗЕВИ от м.юли 2015г. върху механизма на производителите на ВяЕЦ. Според него с това изменение не се въвеждат нови пазарни механизми или нова регламентация на пазара, още по-малко се преуреждат съществуващите договори и пазарни практики. В тази смисъл определените в т.7 и т.8 от Решение Ц-18 преференциални цени остават непроменени и се прилагат, както са се прилагали преди изменението на ЗЕВИ, като единствената промяна, въведена с измененията на ЗЕВИ са максималните количества

ел.енергия, които се изкупуват по преференциални цени. Решението е и необосновано, тъй като съдът не е разгледал нито един от аргументите и твърденията на жалбоподателя, не се е произнесъл по валидността на Решение Сп-5.

Въззиваемата страна счита жалбата за неоснователна и моли съда да я остави без уважение, като потвърди обжалвания съдебен акт като правилен и законосъобразен.

Третото лице - помагач на ответника-“Национална Електрическа Компания” ЕАД, с ЕИК 000649348, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.”Триадица” № 8, представлявана от Изп.директор М Г изразява становище за допустимост, но неоснователност на въззивната жалба, по аргументи, подробно изложени в писмен вид, като моли същата да бъде оставена без уважение.

Съдът, за да се произнесе по съществото на въззива, прие за установено следното :

Предявеният иск е с правно основание чл.79 ал.1 ЗЗД вр.чл.86 ЗЗД.

Ищецът ”УП България 4” ЕООД, с ЕИК 200361515, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”България” No51Б, ет.4, представлявано от Каталина- Кристиана Драгои – управител претендира от ответника „ ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление гр.Варна, р-н Владислав Варненчик, ВАРНА ТАУЪРС - Г, бул.Владислав Варненчик No258 заплащане на дължимите суми на основание Договор за изкупуване на електрическа енергия No175 от 30.08.2011г., както следва: -сумата от 51 631.85лв., представляваща обективизирана в Дебитно известие No128/31.10.2018г. към Фактура No127/11.10.2018г. цена на произведена и доставена електроенергия през м.09.2018г., както и сумата от 15 719.12лв., представляваща обезщетение за забава върху посочената главница, за периода от 16.11.2018г. до 15.11.2021г., и -сумата от 48 616.26лв., представляваща дължим остатък от обективизирана във Фактура No129/31.10.2017г. цена на произведена и доставена електроенергия през м.10.2017г., както и сумата от 14 801.01лв., представляваща обезщетение за забава върху посочената главница, за периода от 16.11.2018г. до 15.11.2021г. Претендира се присъждане на законната лихва върху процесните главници, считано от предявяване на иска-16.11.2021г. до окончателното им изплащане,

както и на деловодни разnosки.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява следната фактическа обстановка:

Ищецът е производител на електрическа енергия от ВЯЕЦ, която е присъединена към електроразпределителната мрежа на основание Договор за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия № 2024/17.06.2009-3020-ВГ-06.07.2009-4003-ВГ-04.01.2010 от 27.01.2010г., а ответното дружество е краен снабдител на електрическа енергия и е титуляр на Лицензия за дейността крайно снабдяване с електрическа енергия №Л-139-11/13.08.2004г. издадена от ДКЕВР /допълнена с последващо Решение №И1-Л-139/09.12.2013г. на ДКЕВР/.

По силата на сключения между страните по спора Договор за изкупуване на електрическа енергия №175 от 30.08.2011г. – л.26, ищецът, в качеството си на производител, продава произведената от него електроенергия, която ответникът изкупува при условията на договора, ЗЕВИ и Наредба № 1/14.03.2017г. за регулиране на цените на електроенергията, в редакция към процесния период, на база издадени от производителя фактури по преференциална цена, определ. от КЕВР с Решение Ц-18/20.06.2011г. Съгласно чл.16 ал.3 от договора тази цена е в размер на 191лв/МВч без ДДС – т.7 на Решение Ц-18, а съгласно ал.4 - при достигане на 2 250 пълни ефективни годишни часове на работа на електроцентралата, за следващите пълни ефективни годишни часове на работа до края на календарната година, цената е 173,06лв МВч без ДДС – т.8 на Решение Ц-18.

Безспорно е още, че през м.септември 2018г., ищецът произвел и доставил на ответника електроенергия в общ размер на 438,476 МВч, за която издал две фактури - № 126/30.09.2018г. и № 127/11.10.2018г. Във фактура № 126 е остойностено продадено количество електроенергия от 201,525 МВч при единична цена от 191 лв / по т.7 от Решение Ц-18/, на обща стойност 46 189,54лв с ДДС. Това количество е произведено докато централата е работила под 2 250 часа и преди да е надхвърлила прага от 1907 КВч нетно специфично производство на електроенергия /НСПЕ/ от инсталиран 1 КВ мощност, но без да е достигнала 2250 ефективни часа и без да е достигнала прага от 2139 КВч НСПЕ от инсталиран 1 КВ мощност. Фактурата е изцяло заплатена от ответника. За останалото количество електроенергия,

произведено през м.септември 2018г., ищецът издал фактура № 127/11.10.2018г. на стойност 2 677,32лв с ДДС, с приложима цена за излишък на балансиращия пазар, тъй като към този момент през м.септември 2018г. ВяЕЦ е прехвърлила прага от 1907 КВч НСПЕ, но без да е достигнала 2 250 ефективни часа и без да е достигнала прага от 2 139 КВч НСПЕ от инсталиран 1 КВ мощност. Тази фактура също е заплатена от ответника.

Когато през м.октомври ВяЕЦ достигнала 2 139 КВч НСПЕ, ищецът издал Дебитно известие № 128/31.10.18г. към фактура № 127 на стойност **51 631,85лв с ДДС**, с което коригирал продажната цена до размера на преференциалната цена, дължима по т.2.7 от Решение СП-1 – 191лв/МВч за количеството електроенергия, произведено през м.септември 2018г. преди достигане на 2 139 КВч НСПЕ от инсталиран 1 КВ мощност, в размер на 236,951 МВч.

Освен тази сума се претендира и обезщетение за забава в размер на **15 719,12лв** за периода – 16.11.2018г. до датата на подаване на исковата молба – 16.11.2021г.

През м.октомври 2018г. ищецът произвел и доставил на ответника електроенергия в размер на 227,049 МВч, произведена след достигане на границата от 1 907 КВч НСПЕ, но преди достигане на 2 250 ефективни годишни часове работа, за която издал фактура № 129/31.10.2017г. на обща стойност 52 039,63лв с ДДС при цена от 191лв/МВч – по т.7 от Решение Ц-18. От дължимата сума по тази фактура са заплатени 3 423,37лв, като остават дължими и претендирани **48 616,26лв.**, ведно с обезщетение за забава в размер на **14 801,01лв** за периода от 16.11.2018г. до подаване на исковата молба – 16.11.2021г.

Според ищеца претендираната от него преференциална цена му се дължи по следните съображения :

При сключването на договора за изкупуване на електроенергия цената на търгуваната енергия се определя съгласно Решение на ДКЕВР Ц-18 и се прилага за период от 12 години. При определяне на преференциалните цени енергийният регулатор е използвал въведения с Решение Ц-10/30.03.2011г. специален критерий по отношение на производителите на електроенергия от ВяЕЦ, а именно – наличен ресурс на първичния енергиен източник при пълни ефективни годишни часове на работа на ветровите генератори – до 2 250 часа

вкл. и над 2 250 часа годишни часове. Въз основа на този критерий за производителите на електроенергия от ВЯЕЦ са определени две различни преференциални цени за изкупуване, които се прилагат в зависимост от това колко работни часа е достигнала съответната ВЯЕЦ. Така в т.7 на Решение Ц-18 е определ. цена от 191лв/КВч за ВЯЕЦ, работила до 2 250 часа, а в т.8 на Решение Ц-18 е определ. цена от 173,06лв/КВч за ВЯЕЦ, работили над 2 250 часа. В този смисъл след достигане на 2 250 годишни часа работа на производителя на електроенергия от ВЯЕЦ се дължи втората преференциална цена по т.8 от Решение Ц-18. Това разрешение, според ищеца, е валидно и след приемане на последващите изменения на ЗЕВИ, в т.ч. и изменението на чл.31 ал.5 от с.з. /ДВ бр.56/15г., в сила от 24.07.2015г./, съгласно което произведеното количество електроенергия от ВИ се изкупува по преференциални цени до размера на НСПЕ, въз основа на което са определени тези цени в съответните решения на КЕВР, като за количествата, надхвърлящи НСПЕ, електроенергията се изкупува по цена за излишък на балансиращия пазар. В пар.17 от ПЗР на ЗИД ЗЕ е предвиден срок до 31.07.2015г., в който КЕВР да приеме решение, с което да установи стойността на НСПЕ въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните ценови решения, приети от КЕВР до влизане в сила на измененията в ЗЕ И ЗЕВИ. Въз основа на тази законова делегация КЕВР приема Решение СП-1/31.07.2015г., с което установява НСПЕ, въз основа на което са определени преференциални цени със съответните решения на КЕВР през периода 2008-2015г. за изкупуване на електроенергията, произведена от ВИ вятър. Съгласно т.2.7 от Решение СП-1, НСПЕ на ВЯЕЦ при определ. цена от 191лв/МВч без ДДС / т.е. т.7 от Решение Ц-18/ е 1 907 КВч за ВЯЕЦ, работещи до 2 250 часа, а съгласно т.2.8 от същото решение НСПЕ на ВЯЕЦ при определ. цена от 173,06лв/МВч без ДДС / т.е. т.8 от Решение Ц-18/ е 2 139 КВч за ВЯЕЦ, работещи над 2 250 часа. С оглед на така определените стойности на НСПЕ, за които се прилага преференциална цена по т.7 и т.8 от Решение Ц-18 в зависимост от часовете продължителност на ефективна работа на единица инсталирана мощност на ВЯЕЦ, ответникът следва да изкупува количествата електроенергия, произведени от ВЯЕЦ на ищеца по преференциална цена по т.7 от Решение Ц-18 до достигане на максималното количество от 1 907 КВч НСПЕ и при условие, че ВЯЕЦ на ищеца не достигне 2 250 ефективни годишни часове работа. В случай, че

ВяЕЦ на ищеца достигне 2 250 ефективни годишни часове работа, то ответникът следва да изкупува количествата електроенергия, произведена от ВяЕЦ на ищеца над 2 250 часа по преференциалната цена по т.8 от Решение Ц-18. В случай, че не достигне 2 250 ефективни годишни часове работа произведената електроенергия ще се изкупува по цена на излишък на балансиращия пазар. Това разрешение се предлага и в хипотезата на отмяна на Решението на КЕВР СП-1 в частта по т.2.7 и т.2.8 по раздел втори за определяне на НСПЕ по пътя на обжалването и приемането на Решение СП-1/15.10.2020г. и Решение СП-2/15.10.2020г., с които са определени същите стойности като тези на отменените т.2.7 и 2.8 от отмененото Решение СП-1.

Тази теза настоящият състав не споделя по следните съображения:

С изменението на нормата на чл.31 ал.5 от ЗЕВИ /обн.ДВ бр.56 от 24.07.2015г./ се въвежда принципна промяна на регламентацията на пазара на произведената от възобновяем източник електрическа енергия. С това изменение законодателят вече ограничава преференциално изкупуваното производство не само като цени, но и като обем, като въвежда праг ("нетно специфично производство" или НСП), до който крайният снабдител е задължен за изкупи по вече замразените за този производител преференциални цени, а съответно остатъкът от производството, доколкото не е договорено за свободна доставка на други клиенти, може да бъде също изкупено от крайния снабдител и съответно доставено на обществения доставчик, но на много по-ниските цени за излишъци на балансиращия пазар. Тъй като критерият за обема на преференциалното производство, определен в § 1 т.29 от ДР ЗЕВИ, е бил въведен именно с това изменение, до този момент не е бил прилаган в отношенията между участниците на пазара. Съгласно легалната дефиниция, съдържаща се в пар.1, т.29 от ДП на ЗЕВИ, „нетното специфично производство“ - НСП е средногодишното производство на ел.енергия от 1 кВ инсталирана мощност съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди. В § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ е предвидено, че „ в срок до 31.07.2015 г., в съответствие със ЗЕВИ КЕВР приема решение, с което установява нетно специфично производство на ел. енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизане в сила на този закон.“ В изпълнение на това законово задължение, с

решение No СП-1/31.07.2015г. КЕВР определя нетното специфично производство на ел. енергия, като критерият е работа до и над 2 250 годишни часове на ветровите генератори. Произведената и продадена ел.енергия над така определените в Решение СП-1/31.07.2015г. нетни количества се изкупува по цена на излишък. Разпоредбата на чл.31 ал.5 от ЗЕВИ на общо основание намира приложение както към бъдещи производители, така и към тези, които вече имат сключени дългосрочни договори, доколкото ЗИД на ЗЕВИ не съдържа норми, изключващи действието му от определени заварени правоотношения.

Настоящият състав споделя и трайно наложилото се в съдебната практика по приложението на посочената разпоредба разбиране, че ако се допусне, че един и същи производител може да промени началното си планиране и да преминава от една към друга тарифа в рамките на една и съща година, това би довело до получаване на приход на производителя над заложената за съответната група централи норма на възвращаемост на разходите и би обезсмислило самата нова регулация, целяща ограничаване на приход над нормирана обща възвращаемост от инвестиция в полза на обществото. Т.е. – дори и да се приеме, че първоначално страните по спора са договорили заплащане на изкупуваната ел.енергия от ищцовата ВяЕЦ по двете преференциални цени, то след влизането в сила на изменената редакция на чл.31 ал.5 от ЗЕВИ от 25.07.2015г., тази договореност не намира приложение, тъй като противоречи на въведеното с изменението на закона ограничение за изкупуване по преференциална цена. В този смисъл и в мотивите към законопроекта за изменение на чл.31 ал.5 от ЗЕВИ изрично е разписано, че замяната на понятието „средногодишна продължителност на работата“ с „нетно специфично производство на ел.енергия“ цели да създаде условия по преференциални цени да бъдат изкупувани само онези количества ел.енергия, „които осигуряват приходи на производителите от възобновяеми източници, съответстващи на заложената норма на възвръщаемост в определените преференциални цени със съответните решения на КЕВР“. Целта на изменението на закона е да постигне баланс между разходите на обществения доставчик и нормата на възвръщаемост на производителите, заложена в определените преференциални цени по начин, който изключва възможността от неоснователно обогатяване на последните. Горното налага извода, че липсва законова възможност произведената и продадена от ищеца

ел.енергия за процесния период да бъде изкупена по двете преференциални цени.

Другият спорен между страните въпрос касае правните последици от отмяната на решение No СП-1/31.07.2015г. на КЕВР в по т.2.7 и т.2.8 по раздел втори.

Действително Решение СП-1 в частта му по т.2.7 и т.2.8 е отменено с Решение No 5483/26.09.2018г. по адм.дело No 8493/2015г. по описа на АССТГ, потвърдено с Решение No 3312/04.03.2020г. по адм.дело No 14112/18г. на ВАС. В резултат на тази отмяна обаче КЕВР в изпълнение на законовото си задължение, установено в § 17 от ПЗР на ЗИД ЗЕ /ДВ бр.56/24.07.2015г./, е приела Решение Сп-1 и Решение СП-2 от 15.10.2020г., с които отново установява идентичен размер на нетното специфично производство с установеното в отменените т.2.7 и т.2.8 от Решение СП-1/31.07.2015г., СЧИТАНО ОТ 31.07.2015г. При това положение твърдението на ищеца, че липсва НПСЕ, което да бъде изкупувано по преференциални цени, се явява неоснователно.

По изложените съображения съдът намира, че претенцията на ищеца за заплащане на ел.енергия, произведена от него през м.септември и м.октомври 2018г., надвишаваща НСП от 1907 КВч по преференциална цена няма договорно или нормативно основание, поради което следва да бъде отхвърлена.

Оплакването в жалбата, че обжалваното решение е постановено в противоречие на Тълкувателно решение No 1/2017г. от 09.07.2019г. по т.д. No 1/2017г. на ОСГТК на ВКС, тъй като е издадено в нарушение на чл.229 ал. т.4 от ГПК, а именно – при наличие на преюдициален спор предвид висящото производство по проверка на законосъобразността на Решение СП-1 от 15.10.2020г. и Решение СП-2 от 15.10.2020г. на КЕВР е неоснователно.

С решение No 60130/3101.2022г. на ВКС, ТК, второ т.о., постановено по т.д. No 1681/2020г., касационната инстанция приема, че „преценено във връзка с предпоставките по чл.229 ал.1 т.4 ГПК и предмета на конкретния правен спор, обжалването пред административен съд на приетото от КЕВР повторно решение СП-5, след отмяната на първоначално приетото, не обосновава необходимост от спиране на производството по предявените осъдителни иски за парични вземания за цена на произведена от ВИ

ел.енергия“. Поради особената значимост на обществените отношения, регулирани с приетите от КЕВР решения, законодателят е допуснал отклонение от общите правила на чл.166 и чл.167 АПК относно обжалването и спирането на изпълнението на индивидуалните административни актове и със специална законова разпоредба – чл.13 ал.9 ЗЕ е предвидил незабавно изпълнение на решенията на регулатора, приети въз основа на § 17 от ПЗР на ЗИД ЗЕ. И тъй като обжалването на тези решения не спира изпълнението им искането за спирането на изпълнението им от съда е недопустимо. Нещо повече. С оглед препращането към вече приети от регулаторния орган решения за определяне на преференциални цени Решение СП-1 и Решение СП-2 от 15.10.2020г. имат само констативен характер и установената от закона тяхна предварителна изпълняемост налага при разрешаване на гражданскоправния спор между страните да бъдат зачетени породените от момента на приемането им правни последици, независимо от обжалването им по административен ред. А тези правни последици се свеждат до установяване на НСП като един от компонентите за формиране на преференциални цени за изкупуване на ел.енергия от ВИ, определени в приети по-рано и влезли в сила решения на КЕВР. Евентуалната последваща отмяна на обжалваните решения ще заличи последиците от допуснатото предварително изпълнение, като в този случай административният орган ще следва да определи възстановителни мерки съгласно чл.301 АПК.

Неоснователно е и оплакването в жалбата за допуснато нарушение на материалния закон при постановяване на обжалваното решение предвид отречената възможност една ВяЕЦ да се отнесе едновременно към централите, работещи до 2 250 часа и към централите, работещи над 2 250 часа в една календарна година. Както бе посочено по-горе, с изменението на л.31 ал.5 ЗЕВИ, в сила от 24.07.2015г., общественият доставчик, съответно крайните снабдителите, са задължени да изкупуват произведената ел.енергия от ВИ до определен размер – НСПЕ, въз основа на което са определени преференциални цени в решенията на КЕВР, а за количествата над този размер енергията се изкупува по цена за излишък на балансиращия пазар. В тези решения годишната производителност е поставена в зависимост от прогнозните пълни ефективни часове на работа на ветровите генератори, което предполага различно средно годишно производство за двете ветрови зони и на тази база производителите се категоризират като попадащи или в

едната или в другата ветрова зона, но не и в двете едновременно.

Оплакването в жалбата, че отказът на ответника да заплати и втората преференциална цена за произведената ел.енергия през 2018г. се основава единствено и само на тълкуването на НЕК съдът намира също за неоснователно, предвид извършения по –горе анализ на приложимата към процесните отношения правна уредба.

Искането за осъществяване на косвен съдебен контрол по отношение на решения СП-1 и СП-2 от 15.10.2020г. на КЕВР по реда на чл.17 ал.2 ГПК съдът намира за лишено от правен интерес. Основният спорен по делото въпрос, както бе посочено по-горе, се концентрира върху това дали по отношение на една и съща електроцентрала, в рамките на една календарна година, са приложими и двете тарифи за изкупуване на произведената ел.енергия по преференциални цени или спрямо една централа, в рамките на една календарна година е приложима само едната тарифа при достигане на размера, след който разликата се заплаща по цени на излишък. Признаването на новоприетите решения на КЕВР за незаконосъобразни/нищожни и следващото от това незачитане на правните им последици не би допринесло за разрешаването на този въпрос. Дори и тези решения да бъдат обявена за нищожни, действащият законов лимит за изкупуване на ел.енергия от ВИ по преференциални цени няма да отпадне.

По изложените съображения обжалваното решение се потвърждава.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция на въззиваемото дружество се присъждат направените от него разноски в размер на 6 000лв съобразно направеното искане и представените към него доказателства.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 187/17.05.2022г. на Варненския окръжен съд, търговско отделение, постановено по т.д. № 783/21г.

ОСЪЖДА ”УП България 4” ЕООД, с ЕИК 200361515, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”България” №51Б, ет.4, представлявано от Каталина-Кристиана Драгои да заплати на „ ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление гр.Варна, р-н Владислав Варненчик, ВАРНА ТАУЪРС - Г, бул.Владислав Варненчик No258 сумата от

6 000лв с ДДС - разноси за водене на делото във въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на ответника Национална електрическа компания, ЕАД 000649348, гр.София.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл.280 ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____